

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?”

Esența patimilor lui Hristos

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?”

La 18 martie 2004, filmul *The Passion* a fost lansat în cinematografele germane. Greu de crezut, că într-o vreme în care oamenii nu vor să știe prea multe despre Isus Hristos sau pur și simplu nu știu prea multe despre El, acest Isus - sau este mai degrabă prezentarea? - umple săli întregi de cinema. Dar să nu ne preocupăm aici cu evaluarea acestui film, ci cu adevăratul mesaj, cu adevărata misiune pentru care El a venit.

Viața Lui a fost dragoste, viața Lui a fost îndurare, viața Lui a fost suferință. Tocmai Se născuse - nu într-un palat regal, ci într-o iesle - când Irod voia deja să-L omoare, pentru că nu tolera pe nimeni alături de el. Pe Unul, despre care magii de la Răsărit au spus: „Unde este Împăratul iudeilor care S-a născut?”. (Matei 2.2). Este îngrozitor că mulți copii nevinovați de până la doi ani au trebuit să moară, pentru că nu L-au vrut pe Cel care a venit să moară de bunăvoie pentru întreaga omenire.

Ca Tânăr, a crescut într-o cetate mică și cu reputație proastă, Nazaret. El nu a insistat să locuiască în marea capitală Ierusalim, așa cum ar fi fost cu siguranță potrivit pentru El. Zâmbind batjocoritor, oamenii se întrebau la prima apariție publică a lui Isus Hristos: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”. Ingeniosul Arhitect al întregului univers S-a mulțumit cu o simplă muncă de tâmplar. Și când a făcut primele minuni, oamenii se lăudau cu îngâmfare și Îi spuneau în față: „Noi nu suntem născuți din curvie...”. Dar nici măcar frații Săi după trup nu puteau încă să creadă că El era cu adevărat ceea ce unii credeau că este. Însă, acest lucru avea să se schimbe.

Chiar și atunci, au existat mulți care aveau oarecum o foame de viață, care nu erau mulțumiți cu viața lor, care erau pur și simplu complet terminați sau care se gândeau la sensul vieții, dar pur și simplu nu reușeau să meargă mai departe. Poate că acest Isus ar putea răspunde la marile întrebări din viața lor. Într-adevăr, Isus Hristos a avut pâine pentru cei flămânzi, apă pentru cei însetați, un cuvânt pentru cei triști și a devenit doctorul celor bolnavi.

Dar au fost și ceilalți, marii și „lăudăroșii teologii” ai vremii, care de fapt ar fi trebuit să știe mai bine, dar care L-au acoperit cu batjocură și ură. Ei își vedeau poziția pusă în pericol de acest tânăr Rabin, care a adunat în scurt timp mulți oameni în jurul Său, deși El nu a căutat niciodată această mare atenție, ci chiar s-a sustras deseori de la această publicitate. El nu era preocupat de „a vedea și a fi văzut” - mesajul Său era mai profund, mesajul Său era în primul rând dragoste necondiționată.

Ce au făcut acești teologi - numiți farisei și saducheii - cu El? În multe ocazii au încercat să-L omoare. În evangheliile se relatează în repetate rânduri că au plănuit să-L omoare. Cu cât iubea mai mult, cu atât mai mult Îl urau și cu atât mai insuportabilă devenea dragostea Lui; cu cât mai multă milă împărțea oamenilor, ca pe niște dulciuri copiilor, cu atât mai nemiloși deveneau oamenii.

Dar mai erau și ucenicii Lui. Este întotdeauna bine să ai prieteni buni, pe care te poți baza. Și, într-adevăr, acești doisprezece ucenici și-au asumat multe. Au vrut să-L urmeze necondiționat pe Domnul și Stăpânul lor, au renunțat cu adevărat la multe. Desigur, erau multe lucruri pe care

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?”

nu le puteau înțelege încă și au avut și momente de slăbiciune, când se gândeau la ceea ce le va aduce de fapt urmarea Lui. Dar au mers mai departe cu El. A venit însă momentul când a devenit din ce în ce mai îngust și mai singuratic în jurul acestui Isus. Și apoi această situație din Grădina Ghetsimani, cu puțin timp înainte de moartea Sa. Nu toți ucenicii erau acolo, Iuda, de exemplu, lipsea. Unde a fost? Trebuie să fi devenit prea greu pentru el și, cumva, și-a pierdut încrederea în Stăpânul său, dar a căpătat în schimb încredere în Mamona și, conform devizei „Ce-i în mână nu-i minciună”, a mers - cu casa de bani lângă el și cu diavolul în inimă - și și-a trădat Stăpânul.

Și acum totul s-a derulat foarte repede. Ucenicii nu au avut prea mult timp să se gândească, căci în grădină au intrat soldați, conduși de Iuda. S-au apropiat de Isus, Iuda L-a sărutat, Isus a încercat încă o dată să ajungă la inima lui Iuda și i-a spus „prietene” - da, l-a numit „prietene” pentru ultima oară. Iuda, la ce te gândea de fapt în acel moment? Ceilalți ucenici stăteau alături de Isus; sigur, le era frică, inimile le băteau aproape vizibil în afară, pulsul le era la fel de ridicat ca după un eveniment sportiv epuizant. Vor rezista ei, vor rămâne cu Isus? Domnul și Stăpânul lor a văzut la propriu tensiunea lor, a văzut și ce simțea Petru față de El când i-a tăiat urechea lui Malhu, pentru a-L apăra. Este greu de crezut că Isus Și-a făcut timp să se ocupe de această rană într-un mod atât de calm și senin. Până la sfârșit, Isus nu s-a gândit la Sine, ci la ceilalți - aceasta a fost dragostea pentru aproapele în acțiune. Într-un minut vindecă urechea lui Malhu cu mâinile Sale, iar în următorul minut le întinde de bunăvoie dușmanilor Săi pentru a fi legate.

Apoi se așază protector în fața celor ai Săi, spunând: „Dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă”. La fel cum un păstor stă înaintea oilor când vine lupul, așa a stat și El în fața ucenicilor Săi. La început, ucenicii nu au vrut să-L părăsească pe Domnul lor, dar apoi nu au văzut altă soluție, iar Biblia spune atât de impresionant: „Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit”. Și nu dăduse Domnul Însuși undă verde pentru a fugi, atunci când a spus: „Atunci lăsați-i să plece”?

Acum El era singur - nu, nu singur, pentru că a mărturisit de mai multe ori înainte că Tatăl Său va fi cu El întotdeauna și că nu L-a lăsat singur. Chiar și în această situație, Tatăl Său ceresc va fi fost foarte aproape de El. Nu era o iluzie a Lui, ci o realitate vie.

Soldații Îl duc. Nu putea fi vorba de un proces corect. Dacă a existat o crimă judiciară în istorie, aici o avem pe cea mai clară. Oamenii, care au încercat înainte să-L omoare, au fost cumva întotdeauna împiedicați de la planul lor criminal. Dar acum venise timpul și Isus le spune: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului”. Venise ceasul omului, și mulți dintre cei care cu puțin timp în urmă strigaseră „Osana!”, când Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgar, acum strigau: „Răstignește-L! Răstignește-L!”. Puterea întunericului nu a pus stăpânire doar pe Iuda, despre care se spune că satan a intrat în el, ci și unul dintre ucenicii Săi a simțit puterea acestui întuneric. Pur și simplu nu a avut puterea de a-L mărturisi pe Domnul și Stăpânul său și s-a lepădat de El de trei ori. O dată chiar și cu un blestem.

Așa că au fost chemați martori mincinoși, L-au scuipat, palmuit și biciuit, au fost compuse cântece batjocoritoare despre El, a fost împletită o coroană de spini și L-au îmbrăcat cu o haină de împărat. Dar ce adevăr profund a fost exprimat prin aceasta? El stă acolo cu o coroană de spini - dar, stați puțin, nu erau spinii urmarea blestemului rostit asupra pământului, la căderea în păcat în Paradis? Exact! Isus a stat acolo cu coroana de spini și, la scurt timp după aceea, avea să poarte pe trupul Său acest blestem care a venit asupra acestei creații. Ce imagine a unui

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?”

Împărat muribund! Suferințele îngrozitoare, atât de înfiorător înfățișate în filmul *The Passion*, se revărsau acum din partea oamenilor asupra acestui Om milostiv și iubitor - nu era oare acum momentul să renunțe? Nu! Dragostea Lui era atât de mare, atât de necondiționat de mare, încât nu a ținut cont de durere. Au străpuns mâinile Celui care cu ele făcea numai fapte de milostenie și dragoste. Au străpuns picioarele care porniseră să aducă un mesaj de pace poporului. Și când era deja mort, I-au străpuns coasta și din ea a curs sânge și apă. A fost oare în partea stângă? Partea inimii? Nu este sigur dacă inima Lui a fost străpunsă, dar este sigur că inima Lui se îngrijea de alții, în timp ce El era muribund pe cruce. El a avut grijă de mama Sa și a avut grijă de unul dintre cei doi tâlhari răstigniți împreună cu El, iar din adâncul inimii Sale au ieșit cuvintele: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Astfel, El a transformat o crimă deliberată în omor prin imprudență, pentru ca ei să mai aibă posibilitatea de a se pocăi după aceea.

Dar acele suferințe de natură psihologică și fizică, pe care le-a îndurat la maxim, au fost ele suferințele cele mai crude? Noi spunem: Nu! Când citim rapoarte despre filmul *The Passion*, auzim despre setea de sânge și brutalitatea filmului. Dar vrem cu adevărat să știm care a fost cel mai rău pentru acest Mântuitor muribund, atunci când atârna acolo între cer și pământ? A fost faptul că El a fost făcut păcat. Simplul gând de a fi făcut ceea ce noi, ființele umane, suntem prin natura noastră - păcătoși - a produs sudoare ca niște picături mari de sânge pe fruntea Lui deja în Grădina Ghetsimani. Dar acum venise momentul în care nu mai era doar un gând sau o umbră a acestuia, ci era confruntat cu realitatea acestui păcat. Și în privința aceasta stăm departe și nu vom înțelege niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat atunci când Isus Hristos a stat în fața judecății lui Dumnezeu pentru păcatul lumii, când a murit pentru a ispăși păcatele ei, ale tale și ale mele. Căci în acele trei ore s-a întunecat complet în mijlocul zilei. Dumnezeu nu a permis niciunui om să vadă, atunci când Fiul Său a atârnat pe cruce și a pus temelie pentru a înlătura păcatul lumii.

Cele trei ore s-au încheiat cu strigătul: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu!, pentru ce M-ai părăsit?”. Aceasta a fost cea mai mare durere pentru Mântuitorul muribund, faptul că Dumnezeul Său, pe care Îl slujise fără încetare, a trebuit să-L abandoneze în cele mai grele ore ale Sale. Da, *a trebuit!* Nu exista altă cale. Dumnezeu nu poate vedea păcatul. El este un Dumnezeu sfânt și curat. Pe cât de mult a fost revelată pe cruce dragostea lui Dumnezeu pentru această lume, pe atât de mult a fost revelat și faptul că Dumnezeu nu este doar dragoste, ci și lumină. Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt care nu poate lăsa păcatul nepedepsit. Dumnezeu nu poate pur și simplu să treacă cu vederea dacă „cinci sunt drepti”. Acest lucru funcționează la noi, oamenii, dar nu și la Dumnezeu - El este prea curat și sfânt. Nu exista o altă cale, și tocmai pe această cale a mers Isus Hristos.

Acesta este mesajul cu adevărat bun al Golgotei, că Dumnezeu, în dragostea Sa, L-a dat pe Fiul și, în sfințenia Sa, a pedepsit toate păcatele celor care vor crede odată în El, în Fiul Său.

Domnul Isus Hristos a intrat în această părăsire de către Dumnezeu, pentru ca noi să nu trebuiască să ajungem acolo. Păcate străine erau asupra Lui și din cauza păcatelor altora a fost părăsit de Dumnezeu. La fel cum țapul ispășitor a fost trimis în pustiu, Hristos a trebuit să îndure această singurătate și abandonare pe cruce. Lasă pe cineva rece faptul că Mântuitorul sângerând și muribund a luat de bunăvoie asupra Sa judecata dreaptă pentru viețile oamenilor fără Dumnezeu, îndurând totul ca un miel dus la tăiere? El S-a gândit la ei, la tine, la mine, pentru că pur și simplu nu voia ca cineva să se piardă și să fie nevoit să suporte el însuși această

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?”

judecată teribilă. El nu S-a plâns niciodată. El a făcut-o pentru oamenii mulți, care vor găsi mântuirea și salvarea prin lucrarea Sa de pe cruce.

Cerul este acum deschis. Toată lumea poate veni. Nimeni nu este respins dacă vine cu păcatele sale și le pune sub cruce. Toți cei care au venit la cruce, cu o povară mare sau mică de păcate, au plecat ușurați. Oricine a privit la Mântuitorul muribund pe cruce, părăsit de Dumnezeu și de oameni, și crede că El este Fiul lui Dumnezeu (ca și centurionul care a putut spune sub cruce: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu”), pentru el poate începe o viață nouă. Nimeni nu mai trebuie să deznădăjduiască și nici să se piardă din cauza păcatelor sale. Numai dacă nu vrea să se facă complet mic înaintea lui Dumnezeu și să cadă în genunchi, dacă nu vrea să-și recunoască vina și nu se îndreaptă spre această Persoană unică din istoria lumii, acest Mântuitor al lumii.

„Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”, a întrebat odată un temnicer complet disperat, iar Pavel i-a spus cuvintele simple: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”.